

Sygn. akt V CSK 10/15

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa Funduszu w W.
przeciwko D. S. i E. S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 lipca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanych
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z dnia 5 sierpnia 2014 r., sygn. akt V ACa 172/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 sierpnia 2014 r. Sąd Apelacyjny w Katowicach oddalił apelację pozwanych od wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 3 grudnia 2013 r., którym zasądzone zostało od pozwanych na rzecz strony powodowej 400 000 złotych z ustawowymi odsetkami i kosztami postępowania. Podstawą prawną uwzględnienia powództwa był art. 65 ustawy o księgach wieczystych i hipotece.

Rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego zapadło po ustaleniu, że dnia 5 października 1992 r. Bank S.A. w K. zawarł umowę kredytu z C. spółką z o.o. w G., którego zabezpieczeniem spłaty było ustanowienie hipoteki na nieruchomości pozwanych, położonej w G.. Ze względu na nie spłacanie kredytu wszczęte było postępowanie egzekucyjne, które zostało umorzone w 2004 r. ze względu na jego bezskuteczność. W 2008 r. strona powodowa w niniejszej sprawie nabyła od Banku [...] S.A. wierzytelność wobec Spółki C. z tytułu umowy kredytu. Wskutek pozwu wniesionego przez nabywcę wierzytelności - stronę powodową w tej sprawie, wydany został nakaz zapłaty na część zadłużenia pozwanych w wysokości 50 000 złotych, a następnie z przyczyn formalnych odrzucone zostały zarzuty pozwanych. W księdze wieczystej wymienionej nieruchomości widnieje wpis hipoteki umownej zwykłej na kwotę 450 000 złotych, z wierzycielem hipotecznym w osobie strony powodowej. W wyniku rozpoznania apelacji pozwanych Sąd drugiej instancji nie podzielił zgłoszonych przez nich zarzutów, odwołując się w szczególności do art. 365 k.p.c. i prawomocnie zasądzonej części zadłużenia pozwanych, co nastąpiło w tych samych okolicznościach faktycznych i prawnych, jak w rozpoznawanej obecnie sprawie. Nieskuteczne było, zdaniem Sądu Apelacyjnego ani odwoływanie się do naruszenia przez Sąd pierwszej instancji przepisów postępowania, ani norm prawa materialnego, zwłaszcza dotyczących naruszenia art. 498 § 1 oraz art. 6 k.c., w okolicznościach podnoszonych przez pozwanych, a nie przyznanych przez oba Sądy w toku instancji.

W skardze kasacyjnej pozwani zarzucili Sądowi Apelacyjnemu naruszenie w zaskarżonym orzeczeniu art. 6 k.c. przez jego nieprawidłowe zastosowanie; art. 92c Prawa bankowego w związku z art. 326 ust. 2 ustawy o funduszach inwestycyjnych (w brzmieniu obowiązującym w dniu 6 czerwca 2008 r.) przez ich niezastosowanie; art. 326 ust. 3 wymienionej ustawy o funduszach

inwestycyjnych przez niezastosowanie i art. 89 k.c. przez niewłaściwe zastosowanie. Naruszenie przepisów postępowania dotyczyło art. 365, art. 378 § 1, art. 328 § 2, art. 382 w związku z art. 230 oraz art. 381 k.p.c. Skarżący wnieśli o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie orzeczeń obu instancji sądowych w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na niespełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi pełnomocnik pozwanych powołał się na występowanie istotnego zagadnienia prawnego oraz na to, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Druga z podniesionych przesłanek nie została w ogóle uzasadniona. Nie zostało zauważone, że na gruncie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zostały przez orzecznictwo i doktrynę sformułowane wymagania, którym należy sprostać, dowodząc oczywistości skargi. Nie wystarczy zatem tylko się do niej odwołać, ale wykazać kwalifikowane naruszenie prawa materialnego lub procesowego przez rozpoznający sprawę sąd drugiej instancji, że jest to widoczne od razu, nawet bez potrzeby przeprowadzania szczególnej analizy prawnej (por. przykładowo postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 lipca 2011 r., II CSK 59/11, z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, z dnia 18 lipca 2013 r., III CSK 143/13 i z dnia 11 lutego 2015 r., V CSK 413/14, wszystkie nie publ.). Taki wywód w ogóle nie został przez pozwanych przeprowadzony, a więc nie można nawet mówić, że w tym zakresie został wypełniony obowiązek wynikający z art. 398⁴ § 2 k.p.c.

Niewiele lepiej się przedstawia kwestia przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. W orzecznictwie i doktrynie jest od dawna utrwalony i znany pogląd o tym, jak powinno się zaprezentować istotne zagadnienie prawne. Wiąże się to z publicznoprawnym znaczeniem skargi kasacyjnej, która nie tylko ma zweryfikować stronę prawną konkretnego rozstrzygnięcia sądowego, ale posłużyć rozwojowi prawa przez wyjaśnienie problemu prawnego dotąd nie analizowanego,

a niosącego ze sobą poważne skutki teoretyczne i praktyczne. Zagadnienie powinno być zatem sformułowane, a następnie uzasadnione z wykorzystaniem dotychczasowego dorobku doktryny i orzecznictwa w materii prawnej, której dotyczy, przy czym nie chodzi w tym wypadku o poparcie stanowiska skarżących co do podstaw kasacyjnych w części uzasadnienia tego dotyczącego. Wykazać należy nowość zagadnienia prawnego, formułowanego w sposób abstrakcyjny i jego nieoczywistość, a szczególnie nie wiązanie bezpośrednio ze stanem faktycznym rozpoznawanej sprawy w taki sposób, żeby nie stanowiło to polemiki z ustaleniami faktycznymi i oceną dowodów, gdyż to akurat jest wyłączone z podstaw kasacyjnych, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2010 r., I CSK 189/10, z dnia 23 marca 2012 r., II PK 2/12, z dnia 18 marca 2012 r., II CSK 180/12 i z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, wszystkie nie publ.). Niestety, w przedłożonym wniosku żadnej analizy prawnej o wskazanych cechach i elementach nie ma, a znajduje się tylko stanowisko skarżących, powtarzające w wielu momentach te zarzuty apelacji, które zostały wyjaśnione w zaskarżonym wyroku. Brak jest także przejrzystości w uzasadnieniu skargi wobec podniesionych zarzutów, co przenosi się na wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania. Należy więc uznać, że nie zostało wykazane spełnienie przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Z tych względów należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzec jak w postanowieniu.